

[Mimi Jakobsen]

offentlige klinikker og de skoletandklinikker, som længe på udmærket vis har taget sig af de børn, som var tilknyttet denne ordning. Det behøver selvfølgelig heller ikke at ligge i fremskridtspartiets forslag, men jeg synes nok, at der også her er en anden ideologisk undertone, som vi også må afvise.

Det vil altså sige, at vi i hvert fald i udvalget vil interessere os meget for bl. a. det, som den radikale ordfører inddrog nu – jeg synes, det var nogle meget væsentlige spørgsmål at få besvaret – og efter det vil vi afgøre, hvilke af de to forslag vi vil støtte, altså ministerens eller partiet venstres. Men jeg må sige, at det umiddelbart er partiet venstres, der tiltaler os mest.

Tyroll (VS):

Jeg kan i høj grad tilslutte mig de bemærkninger, som fru Aase Olesen gjorde om, hvad dette spørgsmål egentlig drejer sig om, nemlig om børnetandplejen skal ligge det ene eller det andet sted, altså om det skal være hos privatpraktiserende børnetandlæger eller i en offentlig klinikvirksomhed.

Dér tilslutter vi os selvfølgelig helt klart, at det skal være den offentlige klinikvirksomhed, og jeg kunne selvfølgelig også gøre en del bemærkninger om, hvordan vi gerne så at man organiserede sundhedsplejen på dette område ligesom på andre områder, nemlig så tæt på brugerne som muligt og med brugerindflydelse i lokalområderne, men det har jeg haft lejlighed til at kommentere under andre sundhedsdebatter, under prioriteringsdebatter og under debatten omkring hospitalsplanlægningen, så det skal jeg ikke komme nærmere ind på her.

Det er også blevet påpeget, at der ligesom mangler logik i argumenter og i konsekvenser i dette forslag, fordi socialdemokratiet jo argumenterer meget for, at man er indstillet på, at disse ting skal ligge under det offentlige.

Nu er det ikke så underligt, at der er denne mangel på logik, for, som det også er blevet sagt, der er jo kommet andre samfundstilstande, kriseudvikling osv., siden man vedtog dette lovkompleks, og det er i allerhøjeste grad nogle ændringer i de politiske holdninger, som er årsag til den manglende logik, og det synes jeg nok det kunne være væsentligt at se på.

I bemærkningerne til lovforslaget siges det, at det skal ses som led i sparebestræbelserne, og at det hører med ind under det, der er kommet i sparekataloget fra kommunerne. Det er også ganske rigtigt, men jeg vil lige kommentere socialdemokratiets logik i disse ting.

Ved overenskomstindgrebet argumenterede regeringen for, at betalingsbalanceproblemerne skyldtes olieprisstigningerne og de kommunale udgiftsstigninger. Få måneder senere, da vi var nået hen til juni, var det lige pludselig ikke så meget de kommunale udgifter længere, der var årsag til betalingsbalanceunderskuddet. Den argumentation frafaldt man, og det var fornuftigt nok, fordi det ikke kunne påvises, at der var en påvirkning fra de kommunale udgifter på betalingsbalanceproblemerne.

Men hvad gjorde man så ved Sankthansforliget? Ja, man skærpede jo olieafgifterne, man ville kradsede et ekstra provenu på 2,7 mia kr. ind fra forbrugerne af olie og energi, og det gjorde man altså oven i de kæmpeprofitter, som multinasserne havde skrabet til sig, og det betød selvfølgelig en væsentlig fordyrelse af budgetterne hos de enkelte familier.

Den argumentation, man kom med oven på denne fordyrelse, kan man læse i Folketingsstidende 1978-79, sp. 12261, hvor den daværende finansminister, Knud Heinesen, den 23. juni 1979 sagde:

»... hvis man lod de kommunale udgifter stige med 7 pct. i faste priser, ville det medføre en stigning i den kommunale skatteudskrivning med 2 procentpoint, hvilket på afgørende måde ville begrænse udviklingen i lønmodtagernes realløn efter skat. Det er det, der er årsag til ønsket om en halvering af de kommunale udgiftsstigninger, og derfor tager hr. Tyroll ganske fejl, og det er ganske urigtigt, når hr. Tyroll påstår, at regeringen ønsker disse begrænsninger i udgiftsstigningerne af hensyn til betalingsbalancen. Vi har sagt lige det modsatte. Vi har sagt, at det ikke vil virke på betalingsbalancen, for vi forudsætter, at begrænsningen i de kommunale udgiftsstigninger modsvares af en tilsvarende mindre stigning i den kommunale skatteudskrivning.«

Med disse bemærkninger trådte socialdemokratiet den borgerlige politiks vej, overtog den holdning, som de borgerlige længe har